

Istenünk, egy Úr...

Előfohász: „Szeretteim, miközben minden igyekezetemmel azon fáradoztam, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek láttam, hogy ezt az intést megírjam: küzdjetek a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott (Jud 3).” Ámen.

Gyülekező ének: 208. dicséret: „Uram, bűneink soksága...”

Fennálló ének: 329. dicséret 2. verse: „Nem éltem még e föld színén, ...”

Keresztelő: Galo Jázmin

Fő ének: 445. dicséret 1-4. versei: „Szólsz hozzám, Istenem ...”

Köszöntés: „Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel (Ézs 55,7; IIKor 5,20b)!” Ámen.

Lekció: Mózes I. könyve 10. rész: *„Ezek a leszármazottai Nőé fiainak, Sémnek, Hámnak és Jáfetnek, akiknek az özönvíz után születtek fiaik. Jáfet fiai: Gómer, Mágóg, Mádaj, Jáván, Túbal, Mesek és Tírász. Gómer fiai: Askenáz, Rífat és Tógarmá. Jáván fiai: Elísá, Tarsís, Kittím és Dódáním. Ezekről ágaztak szét országaikba a szigetlakó népek, mindegyik a maga nyelve alapján, nemzetségeik és népeik szerint. Hám fiai: Kús, Micrajim, Pút és Kánaán. Kús fiai: Szebá, Havíla, Szabtá, Ramá és Szabteká. Ramá fiai: Sába és Dedán. Kús nemzette Nimródót. Ez kezdett hatalmaskodni a földön. Hatalmas vadász volt ő az Úr előtt. Ezért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. Országa először Babelben, Ereben, Akkádban és Kalnéban, Sineár földjén volt. Arról a földről ment Assúrba, és építette Ninivét, Rehóbót-Írt, Kelahot és Reszent, ezt a nagy várost Ninive és Kelah között. Micrajim nemzette a lúdiakat, anámiakat, lehábiakat és naftúhiakat, a patrósziakat, a kaszlúhiakat és a kaftóriakat. Innen származtak a filiszteusok. Kánaán nemzette elsőszülöttét, Szidónt, azután Hétet, meg a jebúsiakat, az emóriakat, a girgásiakat, a hivvieket, az arkiakat és a színieket, az arvadiakat, a cemáriakat és a hamátiakat. Azután elszéledtek a kánaániak nemzetségei, úgyhogy a kánaániak területe Szidóntól Gerár irányában Gázáig, Sodoma, Gomora, Admá és Cebójim irányában Lesáig terjedt. Ezek Hám fiai nemzetségük, nyelvük, országaik és népeik szerint. Születtek gyermekei Sémnek is, aki Héber összes fiainak ősatyja, Jáfetnek pedig testvérbátyja volt. Sém fiai: Élám, Assúr, Arpaksad, Lúd és Arám. Arám fiai: Úc, Húl, Geter és Mas. Arpaksad nemzette Selahot, és Selah nemzette Hébert. Hébernek is született két fia: az egyiknek Peleg volt a neve, mert az ő idejében váltak szét a föld népei.*

Testvérének Joktán volt a neve. Joktán nemzette Almódádot, Selefet, Hacarmávetet és Jerahot, Hadórámot, Úzált és Diklát, Óbált, Abímáélt és Sábát, Ófirt, Havílát és Jóbábot. Ezek mind Joktán fiai. Lakóhelyük Mésától Szefér irányában a keleti hegyekig terjedt. Ezek Sém fiai nemzetségük, nyelvük, országaik és népeik szerint. Ezek Nóé fiainak a nemzetségei, származásuk szerint népekre tagolódva. Ezekről ágaztak szét a népek a földön az özönvíz után."

Előima: Nevek, helységek, városok, falvak, népek, nemzetek állnak ma előttünk Urunk, és látjuk, hogy ezek között csak egy ember volt hűséges Hozzád, akit halálból az életre kivezettél. Szétválás, teljes elszigetelődés, bezárkózás jellemzi ezeket a fiakat, testvéreket, családokat, nemzetségeket az özönvíz után. Olyanok, mint a Pásztor nélküli nyáj, bolyonganak, tagolódnak, változnak, elbeszélnek egymás mellett, de nem értik meg egymást. Bocsásd meg Urunk, hogy sokszor ilyen érthetetlen a Te néped is. Származását elhagyta, Krisztushoz tartozását nehezen viseli, mert gúny és megvetés tárgya. Olyan jó Urunk, hogy Te letekintesz a népre. Látod építkezésüket és igyekezetüket. Megáldottad őket bölcsességgel, de nem tűröd meg, hogy olyan akar lenni, mint Te, hiszen életet, holnapot formálni Nélküled lehet, de nem éri meg. Kérünk, szólj ma hozzánk szelíden. Adj hitbeli kitekintést. Láttasd meg velünk, hogy még mindig mi vagyunk az érdeklődési köröd és naponként bennünket támogatsz. Formálj népeddé, engedelmes hű szolgáliddá, pecsételd el életünket, válassz el, hogy érezzük, Te jó vagy és terved megvalósul a mi életünkben. Légy áldott azért, hogy itt lehetünk, hogy a népek és a nemzetek tengeréből elhívtál és olyan néppé alakítottál, amelyben gyönyörködsz. Tégy Urunk, bennünket áldássá. Tégy Urunk, bennünket testvérré Jézus Krisztus által. Építsd gyülekezetünket, hogy ne felfelé, helyedre, hanem befelé növekedjünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 472. dicséret 1. verse: „Mennyit zengi a lelki békét, ...”

Textus: Mózes I. könyve 11. fejezet 1-9. versei: *„Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt. Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk. Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén! Az Úr pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek. Akkor ezt mondta az Úr: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. Gyerünk, menjünk le, és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét! Így szélesztette szét őket onnan az Úr az egész föld színére, és*

abbahagyták a város építését. Ezért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az Úr az egész föld színére.”

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus
Krisztusban!**

Mózes I. könyvének a 11. fejezetét kezdtük el olvasni a mai napon bibliaolvasó vezérfonalunk szerint, de már annyi kezdet után vagyunk. Kezdetben Isten látta meg a káoszt, a kietlenséget és teremtett világosságot a világban és gyújtott világosságot elhívottjai szívében. Amikor az ember a kígyó behatására új kezdetet indít, akkor az első emberpár kiűzetik a paradicsomból. Amikor pedig az első embergyilkosság megtörténik, testvér testvér ellen támad, akkor Isten védi, oltalmazza a lelkiismeretében bűnét hordozó Káint. Amikor pedig az óriások időszaka beköszönt, akkor Isten megbánva áll meg mindenki előtt, és tervét egyedül Noéval közli, hogy a kicsiny kezdet újból szárba szökkenjen és nyolc lélek által újból benépesüljön a föld. Ma pedig Noé utódairól olvasunk, akik közül egyikről sem írja le azt a szép hitvallást a szentíró, amit jó volt piciny lámpásként Énókról és Noéről olvasnunk, hogy ők Istennel jártak. Milyen szomorú, hogy nemzedékek jönnek és mennek, a letűnt idő csak pereg pereg, mint a homokszemek, a szeretet az utolsó időkben a szívekben meghidegül, a hűség, amelyik olyan nyilvánvaló volt a második világháború utáni időkben népünk életében, kivész, és a reménység elvész, mert ki az, aki tovább viszi a fáklyát, velem sírba száll az evangélium a családban, és a parókián Bibliák hada sorakozva jelzi, hogy már nincs szükség a családokban az élő igére, mert beadják oda, „ahol még fel lehet használni” címszó alatt. Szomorú tény és kiábrándító állapot. A héten történt meg velünk a táborban lévő gyermekekkel, ahogyan az étteremben mondtuk az asztali áldást, hogy megmosolyogtak bennünket. Majd délután az egyik gyermek, aki először vett részt a táborban, azt kérdezte tőlem, hogy miért mosolygott a szomszédasztalnál a szüleivel ülő fiú rajtunk. Mire a válaszom az volt, ez tudatlanság, drága gyermekem, hiszen ő nem ismeri Jézust,

nem ismeri az Atyát, nem ismeri a Szentlelket és nem vezetik a hit útján. Mosolyognak rajtunk a mellettünk élő nemzedékek. Megmosolyognak bennünket a társaink a munkahelyen. Megmosolyognak bennünket az iskolapadban. Gúny és megvetés tárgya Krisztus és minden tanítványa. Emellett folyik az építkezés. Emellett épül Babel tornya. Emellett van tégláról téglára tevés. Emellett van értékmentés. Emellett van holnapba tekintés. Emellett a biznisz világában lehet rálicitálni mind arra, ami szükséges az élethez. Emellett a kütyük világában rá lehet kattanni és kattintani mindenre és mindenkire, és sok mindenkivel megtörténik, hogy olyan dolgot enged ki a világba, ami megmosolyogtatja a környezetét. Ebbe az istennélküli nemzedékek sorozatába tekint le az Úr. Ebben van az igazi irónia. Isten letekint arra az emberre, aki azt gondolja, hogy marandandót épít. Szép sorozat minden nemzetségtáblázat. Amikor van áldás, fiak, fiaknak fiai sorakoznak, de az életüket Isten nélkül rendezik be, pedig „nincsen Isten nélkül segítség és idvesség (236. dicséret).” Ez a refrén hadd zengjen ma fülünkben, szívünkben, elménkben, és lebegjen szemünk előtt. Isten nélkül semmik vagyunk. Isten nélkül nincs áldás. Isten nélkül nincs előbbre jutás. Isten nélkül nincs prosperitás. Isten nélkül nincs, mert egyedül Ő van. Az együtt maradást nem a városépítéstől függ, nem a letelepedés határozza meg, nem a hamis biztonságérzet nyújtja, amit megteremtünk, hanem az Úr kovácsolja népét össze. Isten nélkül berendezkedni, hatni, alkotni és gyarapítani lehet, de nem lesz tartós, életképes és jövőbe mutató. Tornyot építeni, hogy nevet szerezzünk a nap alatt magunknak, lehet, de minek. Tornyot építeni, hogy a magasba hágjunk, és mi magunk legyünk az Isten, lehet, de minek. Az első emberpár olyan akart lenni, mint az Isten. A Babel tornyát építők pedig már isteneknek, teremtőknek képzelik magukat. Az Úr Igéje ma rákérdez mindennapjainkra. Mit csinálunk, mi, emberek igazán? Mire vagyunk képesek önmagunktól? Mi az, ami kezünk munkáját maradandóvá teszi? Egyedül Isten áldása. Az a kéz, amelyik megformált, tudja igazán, hogy hol a helyed, melyik nép, melyik törzs győztes vagy épp vesztes.

Nem nevet kell szerezni magadnak a nap alatt, hanem annak a nevére megkeresztelkedni és annak a nevében élni, Aki által egyedül üdvözülhetünk. Nincs más név a nap alatt, aki által átmehetünk a halálból az életre, csak Jézus. Isten tendenciózan összezavarja a népek és nemzetek nyelvét, majd pünkösdkor mindenki a maga nyelvén hallja az evangéliumot, mert meg kell keresztelkedni a bűnök bocsánatára és venni a megelevenítő Szentlelket ajándékként. Nem beszélünk egy nyelvet. Nem vagyunk egy hullámhosszon. Nem vagyunk egy síkon mindaddig, amíg Jézus át nem alakítja a mi életünket. Nekünk, betegeknek, szükségünk van az áldott orvosra. Az élettér nem attól lesz áldott, hogy mindent bebiztosítunk, átköltözünk, nagyobbát építünk, biztonságosabban alkotunk, az még Isten szerint csak a kezdet a további bűnök tetőzéséhez. Isten kezdete az Ige, a látható Ige, Jézus Krisztus. Őáltala, Ővele és Őbenne újat kezdhetünk. Nekünk kisebbé kell lennünk, nem nagyobbá. Neki kell növekednie bennünk. Isten utolsó szava Jézus. Nincs több. Nem lesz más. A ma élő nemzedéknek tőlünk kell hallania. A fiaknak és fiaink fiainak tőlünk kell hallania az evangéliumot. Az örömhírvivők mi vagyunk. Isten általunk akarja értékrendjében összezavarodott, mindenkor mással foglalkozó világot felébreszteni. Nekünk kell, akik Istennel járunk, szólni, megmondani, hogy mindenki a vesztébe rohan, aki nem áll, sőt még aki áll annak is vigyázni kell, hogy el ne essen. A mi feladatunk, hogy helyére tegyük, megmondjuk, elmondjuk azt, amit Borkó Júlianna, délvidéki evangéliumi hírvivő így fogalmazott meg: *„Ez a világ csak baj halma, Nincs itt senkinek nyugalma, Minden nap hoz új küzdelmet, Vállainkra rak sok terhet. Mint őz, szarvas a vizekre, Vágyom azért oly helyekre, Ahol lelkem nyugtot talál, Jézusommal egy úton jár. Legyen bár tövissel rakva, Nyugodt szívvel járok rajta, Jézus terhe könnyű s édes, Igája gyönyörűsége.”* Hívogassunk Hamar István versével a világból mindenkit az Úr Jézus zászlója alá, mert *„Szól a harang a toronyban, Gyertek fiúk, lányok! Az imádság hajlékában Vár az Isten rátok. Ez a szép ház az Úr háza, Isten itt a*

Gazda; E szent napon ajándékát Bőven osztogatja. Erőt ad a megfáradtnak, Nyugtalanak békét, Sötétségben gyújtogatja Szent igéje fényét. Ünnepe van ma, szól a harang, Vár az Isten rátok, Imádsággal énekszóval Őt magasztaljátok!
Jöjjetek, menjünk, mert a világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését. Babel tornyát építjük vagy a Szentlélek templomát élő kövekként? Élünk Krisztusban és Krisztus által. Ámen.

Utóima: „Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé (Jel 7,9-10)!”

„Nagy a mi Urunk, és igen erős, bölcsessége határtalan. Támogatja az Úr az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket (Zsolt 147,5-6).”

„Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs messzire egyikünkől sem,... (ApCsel 17,26-27).”

„Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére (Fil 2,9-11).”

„Mikor a Felséges kiosztotta a népek örökségét, népekre osztva az emberek fiait, mikor kijelölte a nemzetek hazáját, kik annyian vannak, mint Izráel fiai, akkor az ő népe maradt az Úr része, Jákób lett az ő kimért öröksége (VMóz 32,8).”

„Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel; éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel (Lk 1,51-53).” **Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...**

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtegyed!” (Péld 3,27)

Áldás: „Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa (Jn 3,17).” Ámen.

Záró ének: 139. zsoltár 9-14. versei: „Nálad ismeretes voltam előbb, ...”